

DIRECTOR: Preot V. Chindriș
Redacția și Adm. Cluj, Str. Chintăului 51 — Tel. 30-65

ABONAMENT anual 100 Lei — împreună cu „Vieța Cooperativă” 125 Lei
— pentru instituții și autorități 300 Lei — abonament de sprijin 500 Lei

Inregistrată la Tribunalul Cluj sub No. 85,
în registrul special al publicațiilor periodice.

CELE OPT FERICIRI

8. Fericiți sunt cei prigonți pentru dreptate, că acelora este împărăția cerurilor

Lumea zice: cel prigonit nu poate fi fericit. Vieța întreagă trebuie să tremure mereu și să se păzească de cei cari îi voesc răul, cari îl prigonesc. Omul care e înconjurat de dușmani nu poate fi fericit.

Celea de mai sus sunt adevărate afară de un singur caz: când ești dușman și prigonit nu pentru că ești vinovat și păcătos, ci pentru că ești un om drept, creștin bun, care țintești și lupți pentru desăvârșirea ta.

Omul vinovat se poate teme de prigoană. Are pentru ce se teme. Omul nevinovat nu are nici un motiv de teamă, pentru că orice rău ce i se poate face, va fi spre binele lui.

Creștinii din cele dintâi veacuri au fost prigonți fără nici o vină, pentru credința lor. Au fost duși chiar la moarte groaznică. Care era păcatul lor? Faptul că mărturisiau pe Hristos, că trăiau o vieță sfântă. Dar ei murind pentru dreptate au dobândit, cu adevărat împărăția cerurilor.

Stăpânirea dreptății, adică a vieții creștinești înfrumusețată de toate virtuțile coboară împărăția lui Dumnezeu chiar aici pe pământ. Cine luptă cu răbdare pentru a ajunge curat, bun, drept, iubitor, milostiv, sau ca și deaproapele să ajungă creștin desăvârșit, e un cetățean al împărăției lui Dumnezeu încă din lumea aceasta. Cum nu va fi și în lumea cealaltă?

Dacă cineva te hulește, ori te batjocorește pentru că te rogi, te spovedești, dai milă la săraci, cercetezi și ajuți pe bolnavi; dacă te declară prost fiindcă nu furi nu te îmbogățești pe nedrept deși ai putea; nu te mândrești deși ești în slujbă mare; nu asuprești pe altul, deși ai putea; nu te răzbuni, deși ți-ar fi ușor; — cu un cuvânt: dacă ești „prigonit pentru dreptate — bucură-te și te veșește pentru că ți s'a deschis împărăția cerurilor.

**

Iată cum cele opt Fericiți ne pregătesc o vieță bună, curată, frumoasă și folositoare chiar în lumea aceasta. Dar ele ne asigură, în aceeași vreme și fericirea veșnică. Tutturor celor ce urmează calea celor opt fericiți, mântuitorul le spune: „Bucurați-vă și vă veseliți, căci plata voastră multă este în ceruri.”

ION AGĂRBICEANU

DUMINECA II-a DUPĂ RUSALII

EL NE CHIAMĂ

Printre murmurul valurilor chemarea lui Isus: *Veniți după mine*, s'a înfipt în suflerele pescarilor de pe țărmul mării galileene. Și-au lăsat uneltele de trudă și fără șovăire au plecat pe urmele Lui, desculți și sărăcicioși îmbrăcați — dar întăriți în credință — au străbătut cărările arse de soare.

Biciuți de vitregia vremii, au ținut fruntea sus, ascultând de chemarea Domnului. Darul Spiritului Sfânt a lucrat așa de minunat în sufletele lor încât, piedecile ivite în calea lor le-au înlăturat fără clătinare de credință.

Au ascultat chemarea Domnului fără a râvnii la bunuri și răsplătă materială. Isus le-a spus lor că urmându-i Lui, vor fi prigonți; ceia ce s'a și întâmplat. Dintre cei 12 apostoli, 11 au murit moartea gozavă de martir, chinuți până la ultima lor suflare, pentru statornicia credinței lor.

Aceasta a fost soarta apostolilor, iar mai târziu; dintre cei cari au ascultat de această chemare, mulți au avut aceeași soartă.

Primi creștini, din pricina prigonirilor păgâne și-au căutat lăcașuri de închinăciune în negura subterană a catacombelor. Iar cei prinși erau omorâți în chinuri grozave. Fiarele sălbatice își stămpărau foamea de bestie, cu carnea de creștin. Iar sângele lor muia nisipul fierbinte al arenelor de circ.

Toate aceste grozavii însă au fost răbdate pentru mântuirea sufletului. Pentru vieța de veci.

În potruva credinței, care Hristos cu puterea lui nemărginită a sădit-o în suflete — dealungul veacurilor — s'au sculat și se scoală și azi cete de rătăciți, care vreau s'o nimiciască. Unii dintre ei propovădulesc minciuna pe față. Alții sunt mai vicleni și prin diferite înșelăciuni duc oamenii în rătăcire.

Să ținem piept acestor rătăciți. Să apărăm, — prin statornicia credinței noastre și cu ajutorul Domnului — de pângărire lăcașul Lui.

Să ne apărăm a nu fizugrumați de ghearele hidoase ale minciunii căci acum; când buna înțelegere dintre oameni și neamuri este pe marginea prăpăstiei — nimic nu este mai mântuitor, decât ca omul să-și înalțe sufletul și înțelegerea lui rătăcită, spre trăinicia celor vecinice și cei slabi întăriți prin pâinea cea cerească să-și îndrepte cursul vieții lor în albia măsurilor legii dumnezeiești.

Să îndreptăm urechea sufletului nostru spre Domnul și să ascultăm!

El ne cheamă!

G. BOTĂRLA

ICOANA

Am cunoscut pe cineva ce-și zicea creștin, dar care, răvășit de-o ascunsă trufie, ducea un crunt război cu icoanele bisericii noastre. Trecuse pe lângă sufletul lui șubred, șuerata șoapătă a șarpelui zisei „eliberări” de sub robia tradiției. Și acum, prietenul, se afla în treabă, predicând *urbi et orbi*, prăvălirea în țărână a icoanelor, a

acestor scumpe juvaeruri creștine.

De câte ori îl întâlneam, el aducea vorba de icoane, de deșarta lor ființare, căutând să-mi dovedească împede că „starea noastră de decădere sufletească, aici își găsește obârșia”.

Eu tăceam și-l căinam în mine: „Sărman om, căzut prada unui gând sterp!...”

Intâmplările vieții mă duseră într-o zi în casa acestui om.

Firește, după ce fărâmarăm

Suferința e ban

In drumul vieții pe care-l străbatem, ne întâmpină multă suferință. Dece oare această suferință? Trebuie să suferim pentru că am păcătuit; căci altfel nu am ști să ne rugăm. Cel ce suferă, adună bani. Numai cu acești bani se poate cumpăra ceriul. După cum în vieța pământească, trebuie să plătim pentru tot ce avem nevoie, tot așa trebuie să plătim și pentru fericire cerească. Banul cu care ne putem procura această fericire, este suferința. Dar după cum nu cu orice ban poți plăti, tot așa nu cu orice suferință poți să-ți cumperi fericirea veșnică. Căci suferința poate fi: falsă și bună. Celce în suferințele lui blastă-mă s'au păcătuesc nu are nici un merit. Suferința lui e falsă, deci nu are valoare.

Când cineva suferă și cu adevărat poate zice ca Iov: «Domnul a dat, Domnul a luat; fie numele Domnului binecuvântat!», acela iubește pe Dumnezeu și nu va putea păcătui niciodată. Aceasta este suferința cea bună. Banul cu care se poate ajunge la cer.

Dumnezeu ne dă ocazia să adunăm cât mai mult din acești bani. Deci să fim atenți, ca nu cumva să adunăm bani falși, căci ne vom căi amar, dar va fi prea târziu.

A. G.

puținele cuvinte ale începutului de convorbire, prietenul izbucni furios, se înțelege, tot împotriva icoanelor:

— „Ia lăsați-mă în pace, cu icoanele voastre... Să nu le văd... Dacă ar fi după mine, le-aș călca în picioare, uite-așa...” — și prietenul arată cum le-ar călca în picioare. Sărmanele icoane!...

Atunci, liniștit, dar hotărât să nu-l mai las de data aceasta, mersei spre peretele din față și scoasei din cui un tablou mic,

Din predicile Sf. Anton (despre pomană)

Adu-nați-vă comori în cer. Mare comoară este pomană! Sfântul Laurențiu a spus că mâinile săracilor au dus averile Bisericii în comorile cerești. Adună comori pentru cer, acela care dă lui Hristos; lui Hristos dă acela care ajută pe cel sărac. Ceeace ați făcut unuia dintre acești mai mici ai mei, mie mi-ați făcut, a zis Hristos.

Zice psalmistul: Fericit este acela care pricepe să ajute pe cel sărac și lipsit. Deaceea Daniil propune lui Nabucodonosor următoarele: Ascultă o rege sfatul meu și răscumpără păcatele tale prin pomeni și nelegiuirile tale prin milostenii făcute săracilor.

Păcatele și nelegiuirile sunt multe și deaceea multe trebuie să fie și pomenile și milosteniile făcute săracilor, prin cari să fiți răscumpărați din robia păcatului și să vă puteți întoarce liberi în patria cerească cu ajutorul Aceluia care este binecuvântat în veci. Amin.

Respectați Crucea

Era revoluție. Lângă Paris într'un sătisor revoluționarii se duseră la biserică să doboare crucea de pe turn. Vine parohul și-i întreabă:

— Ce vreți să faceți? Să răsturnați crucea asta? Dar eu știu un loc unde sunt altele mai mici și mai multe, de acolo să începeți.

— Unde-s urlară revoluționarii nebuni după distrugeri.

— Urmați-mă! Și parohul îi duse în cimitir, unde mulțime de cruce umbreau mormintele părinților și ale prietenilor lor.

— Incepeți de aici! le zice parohul cu glas pătrunzător.

Rezultatul a fost uimitor. Revoluționarii rămaseră pierduți și atât de impresionați că plecară capul, se întoarseră și plecară fără cuvânt!... Aviz pentru cei cari suduie! Gândiți-vă la crucile din cimitir! Una are să vă stâlcească odată capul!! Respectați crucea!

Binecuvântare prin copii

Sunt multe căsătorii, cari nu sunt binecuvântate cu nici un copil, cu toată această dorință lor cea mai ferbinte. Aceștia trebuie să se resemneze, dacă aceasta e voia lui Dumnezeu. În schimb sunt căsătoriți, cari intenționat împiedecă voința lui Dumnezeu. Aceștia sunt de compătimit, pentru că își trăiesc viața searbădă, fără nici-o bucurie, iar la la adânci bătrânețe duc o viață chinuită fără nici o mângâiere. Se cutremură când se gândesc că li se apropie sfârșitul și vor avea de dat seamă lui Dumnezeu despre viața lor nerodnică.

Creștinismul, numește copilul, binecuvântarea lui Dumnezeu, pe care trebuie s'o primim cu amândouă mâinile. *Cu cât numărul copiilor crește, cu atât și binecuvântarea este tot mai mare.* Aceasta s'a dovedit prin aceea, că din familiile cu copiii cei mai numeroși s'au ridicat cei mai de seamă oameni. Pentru a ne încredința de aceasta să cităm câteva cazuri:

Baronul Ketteler Vilhelm, episcop german, care a trăit o viață sfântă, a fost singurul care a îndrăsnit să se opue, fără nici o teamă planurilor temutului și puternicului cancelar Bismarck, pentru a apăra interesele Bisericii. El a fost al șasălea copil din familie.

Generalul Blücher, învingătorul marelui Napoleon, a fost al șaptelea copil.

Bach, marele compozitor și maestru de orgă, a fost al optălea copil.

Sfânta Terezia de Lissieux, — mica floare a lui Isus—care a adus atâta binecuvântare pentru omenire, a fost al noulea copil.

Händel, mare compozitor cu renume mondial și Fraunhofer, mare optician, au fost al zecelea copil.

Fenelon, episcop francez, mare scriitor, Lessing, poet german și marele Napoleon, au fost al treisprezecelea copil.

Francin Benjamin, unul din marii inventatori și exploratori, a fost al șaptesprezecelea copil.

Sfânta Ecaterina născ. în Italia a fost al 23-lea copil din 25. Ea a dus o viață atât de sfântă, că Dumnezeu a învrednicit-o să facă cele mai mari minuni prin dansa. Faima ei era așa de mare încât veneau la dansa chiar regi și mari domnitori, pentru a-i cere sfatul. Ea a fost aceea, care l'a înduplecat pe Papa să părăsească Avignon-ul, unde era refugiat, pentru a se reîntoarce la Roma.

Din cele citate mai sus, vedem că cel mai mare bine pentru omenire izvoarește din familiile cu copii mulți.

Să iubim copiii și dacă nu avem, să cerem, iar dacă avem să cerem mai mulți, căci în copil cerem binecuvântare de sus, pe care o și primim prin ei.

Nimic mai dureros decât amăgirea în cel crezut prieten. Cruzimea acestei amăgiri va fi mângăiată la o zi de credință, că ai pierdut nu un prieten ci un dușman, deoarece un ade-vărat prieten nu te va fura, nu te va înșela niciodată!

Vreau să vă mai spun ceva

Vreau să mai spun ceva

— De m'ascultă cineva —

Să trăiți cu toți în pace

Că așa Domnului place.

Vă rog să mă ascultați,

Să trăiți ca niște frați

Și să nu vă tot certați.

Corupție, protecție

Nicăieri să nu mai fie

Fie peste tot dreptate

Și la oraș și la sate

Și'n orice societate.

Tot mai mult să vă iubiți

Și să cinstiți pe părinți,

Lor aveți să mulțumiți

Pentru că astăzi trăiți.

Pace liniște să fie

Atunci va fi bucurie

La nimeni nu faceți rău

Asta o vrea Dumnezeu.

V. TOHATI pensionar

Soția și sabia

Odată un căpitan de corabie — e mult de atunci — a plecat cu vasul său pe apa liniștită a oceanului și pentru că era vreme frumoasă și-a luat și soția cu el.

Corabia măreață cu pânzele întinse plutea ca o săgeată pe luciul apei, scăldată în razele aurii și calde ale soarelui. Bucurie și voie bună se putea citi pe fețele arse de soare și înăsprite de vânt ale marinariilor. Dar deodată nori grei se ridicară dela apus, care au acoperit soarele. Vine furtună. Cântecetele au amuțit, iar zâmbetele de veselie s'au șters de pe buzele celor care erau pe corabie. Un vânt puternic a răsbufulnit pe neașteptate, făcând ca valurie uriașe să amenințe cu scufundare corabia.

O zăpăceală și frică de moarte a pus stăpânire pe toți, când s'au văzut în fața pericolului.

Intre toți aceștia; unul singur era liniștit. Pe fața lui se putea citi încredere. Acesta era căpitanul.

Soția lui văzându-l așa l-a întrebat:

— Cum poți fi atât de liniștit când vezi că suntem în pericol de moarte?

Atunci, căpitanul a scos sabia și a îndreptat-o cu vârful spre pieptul soției sale și-a întrebat-o:

De ce ești liniștită și nu ți-e frică?

— Și de ce să-mi fie frică? răspunse soția, căci sabia se află în mâinile bărbatului meu care mă iubește cu mult mai mult, decât ea să-mi facă rău.

— Atunci eu de ce să mă tem? căci valurile și furtuna sunt în mâinile Tatălui meu a cărui iubire este fără margini.

Dragi copilași! Aveți și voi încredere în acela care ne iubește peste măsură — în Dumnezeu — și atunci peste corabia vieții noastre v'a strălucii veșnic soarele binecuvântate-i bucurii.

M. Moțu

care înfățișa pe un om bătrân.

Zise prietenului:

— „Te rog, fii bun și calcă în picioare acest tablou!“

Omul mă privi aiurit, sigur fiind că nu-s în toate mințile.

Insistai:

— „Te rog calcă-l în picioare!“

De data aceasta, pierzându-și puțin sărita răspunse:

— „Nuș face-o pentru nimic în lume. Fotografia aceasta înfățișează pe străbunicul meu după tată... Aș prefera să mor, decât să fac acest sacrilegiu...“

Zâmbii:

— „Așa?!...“

Răspunse:

— „Firește ar fi o nebuniel...“

Respirai adânc și zisei:

— „Atunci, dragul meu, cum de nu-ți e rușine să grăești că ai călca în picioare icoanele bisericii noastre strămoșești, când ele înfățișează tocmai chipul Mântuitorului și al Maicii Lui, al sfinților părinți creștini din care ne tragem noi suflă-tește, — chipuri păstrate mii de ani, de toți cei cari au fost înaintea noastră — și date nouă moștenire să le ducem, prin credința noastră, mai departe, până la împlinirea vremurilor. Cum să calo eu în picioare ceeace ar trebui să fie mai scump

și mai drag din toate câte sunt pe pământ? Adică te superi și nu-ți vine a crede că ai putea zdrobi cu călcăiul, această fotografie a bunicului d-tale, — și tot strigi cu inimă ușoară, că ai călca în picioare dragele și scumpele „fotografii“ ale Mântuitorului, ale Maicii Sale, ale sfinților părinți?!...“

Vorbeam, și treptat, capul prietenului se lăsa în piept, iar gura lui amuțise.

Când ridică privirea asupra-mi, îi spusei cu căldură părintească:

— „Nu, dragul meu, nu mai asculta șoapta păcatului, ci

mergi pe drumul care ne vine din veci spre veci, până vom ajunge să dăm față cu însuși Mântuitorul nostru!...“

Mersei apoi încet spre perete și pusei la loc fotografia străbunicului.

Și nu știu de ce, mi se păru atunci că tabloul ia înfățișarea unei icoane vechi...

Când am strâns mâna prietenului, am simțit că pornirea împotriva icoanelor pierise din sufletului lui, care, îndeobște nu era rău.

(din „Flori Creștine“) de
AL. LASCAROV MOLDOVANU

10.

12 ani în ghiarele adventismului

de IOAN FLOREA
fost misionar adventist

Proroci mincinoși cu prorocii mincinoase

SAU

Otrăvitorii de suflete și jefuitorii de oameni: Ioseph Wolf, William Miller și E. G. White

(Prima perioadă de otrăvire și jaf a ținut 12 ani, adică dela anul 1821 până la 21 Martie 1843)

Mulți proroci mincinoși au eșit în lume și pe mulți vor înșela
(I Ioan 4, 1; Matei 24 II)

Jidanul Ioseph Wolff, „cel mai însemnat inger al adventismului”, setos după bani mai mult decât cel însetat după un izvor de apă rece; în anul 1821 a plecat pe câmpul de luptă, înarmat cu armele întunerecului, călare pe cal, infuriat ca diavolul contra Bisericii și a Statului, pentruca să răpească sufletele oamenilor.

În scurt timp și-a găsit aderenți pe cari adventiștii îi numesc: „ingeri” mai mici, „oratori publici”, „vorbitori speciali” etc. etc. În anul 1832 i s'a atașat și William Miller numit „primul inger” între cei peste trei mii ingerii mai mici. (M. I. 831; L. pt. s. r. 1923 Tr. III p. 245 (183) și S. M. IV N. 3-4 p. 36 II. mjl.)

Această armată de ingeri ai diavolului a plecat cu Biblia în mână, ca să înșele oamenii, să-i jefuiască de bani și apoi să-i ducă în iad. (M. I. 425 I). Biblia a ajuns o minge pe care o lovesc toți oamenii fără căpătău.

Acești proroci mincinoși și furtunatici, în furia lor oarbă, au fost întâmpinați de preoții lui Hristos, cari pe temelul sfintei Scripturi din I Ioan 4,1, unde e scris: *să nu credeți oricărui spirit, ci să cercetați spiritele, dacă sunt dela Dumnezeu, fiindcă mulți proroci mincinoși au eșit în lume*; le-au cerut socoteala pentru răscularea și zăpăcirea poporului. (M. I. 438 I-II și E. V. 135 I mj.).

Prorocii mincinoși însă răspundeau: „Dacă nu avem dreptate, atunci arătați-ne în ce constă nedreptatea noastră; arătați-ne din cuvântul lui Dumnezeu (Biblie), că suntem în rătăcire”. Iar jidanul Ioseph Wolff era cu Biblia ebraică și engleză în mână și întrebă: „A zis oare Domnul, că nu va face cunoscut niciodată ziua și ciasul venirii Sale? (M. I. 397 I 426 III și 425). Iată cu ce îndrăzneală criminală contra lui Dumnezeu și contra întregului cer, vorbea Wolff.

Preoții lui Dumnezeu însă le dovedeau clar și lămurit, cu sf. Scriptură, cuvintele sfinte rostite de însuși Domnul Hristos, astfel: *Nu este treaba voastră să știți anii s'au sorocacele; pe acestea Tatăl le-a pus cu a Sa putere. Iar de ziua aceia și de ciasul acela nimeni nu știe, nici ingerii din ceruri, ci numai Tatăl singur. Cele ascunse sunt ale Domnului Dumnezeuului nostru, iar cele descoperite sunt ale noastre și ale fiilor noștri pe veci, să păzim toate cuvintele logii acesteia* (Faptele Apostolilor I, 7; Matei 24, 36 și Deuteronumul 29. 29). Deci pentru tainele lui Dumnezeu este lege și n'au drepturile să se amestece în planurile și sfaturile Sale nici ingerii din ceruri decum oamenii muritori și păcătoși. Iată ce spune sf. Scriptură: „*Cine a fost de față la sfătuirea lui Dumnezeu, încât să fi priceput și să fi auzit cuvântul său? Cine a ascultat cuvântul său, să-l fi auzit?* (Ieremia 23, 18).

Iar prorocii mincinoși răspundeau cu încăpăținare: „Deși nimeni nu cunoaște ziua și ceasul venirii Sale, totuși nouă ni s'a dat instrucțiuni și e de datoria noastră de a ști când e aproape” (M. I. 438 II), „Ei — prorocii mincinoși — susțineau că sfârșitul lumii ar veni la 21 Martie 1843” (S. M. IV N. 1-2 p. 1). Dar textul Bibliei spune cu totul contra lor: „*Eu (Dumnezeu) nu i-am trimis pe acești proroci, totuși ei au alergat; nu le-am vorbit, totuși ei prorocesc. Eu nu i-am trimis, și nici nu le-am ordonat, nici, n'am vorbit cu dânșii.* (Ieremia 23, 21; 14, 14).

Prorocii mincinoși însă setosi după renume, întâietate și după bani mulți, și-au astupat urechile ca să nu audă, nici să înțeleagă cuvântul lămurit a lui Dumnezeu.

Jidanul Ioseph Wolff, călare pe cal, în timp de 24 ani, dela 1821 și până la anul 1845, a cutreerat multe țări din patru continente, [Europa, America, Asia și Africa] cu o furie nemaiauzită. Câteva țări și localități pe cari le-a cutreerat ca un om turbat: sunt Egiptul, Abisinia, Palestina, Statele Unite, Sfânta Elena, New-york, Filadelfia, Baltimore, Washington, New-yersey și Pensylvania (M. I. 426).

Ioseph Wolff cu tovarășii lui cari s'au înmulți la peste trei mii, alergau călări în galop, răcnind ca niște lei înfiorători, încât se spăimântau și se cutremurau toți cei ce-i auzeau strigând: „La 21 Martie 1843 vine domnul Hristos! Nu va mai fi timp!” (Prel.rug. ref. 1926 p. 19

IV p. p.) Atunci „mulți” oameni (bărbați și femei) s'au zăpăcit, nu știau ce să mai facă și îi întrebau cu ochii plini de lacrimi: „Ce să fac ca să mă mântuiesc?” Iar servii diavolului le răspundeau într'un ton batjocoritor: „Temeți-vă de Dumnezeu și dați-i mărire, căci a venit ceasul judecării Sale. Aceasta judecată, are loc imediat înainte de 21 Martie 1843. (M. I. 437 I p. p.; 414 III p. p.). Ei vorbeau așa de desprețuitor ca și când întreaga Creștinătate ar fi fost într'un hal fără hal, iar ei ar fi fost rânduitorii desăvârșiți ai omenerii.

Astfel în acest războiu au căzut prizonieri peste 50.000 (cincizeci mii) de creștini în cursele lui Wolff

Iată cu ce hulă se mândrește reportiera prorociță mincinoasă a adventismului E. G. White. Ea laudă metodele de lucrare a jidanului Wolff arătând coroana lucrării lui și zice: Creștinii cei mai umiliți și mai devotați din biserică era de obicei cei dintâi, cari primeau solia adventiștilor: bogați și săraci, mari și mici. Țăranii și-au părăsit câmpurile și le-au lăsat nelucrate; meseriașii atelierelor lor; negustorii comerțul lor. Apoi și-au vândut averile, și banii i-au dat pentru întreținerea oratorilor publici, pentru răspândirea cărților adventiste. Iar ingerii lui Dumnezeu urmăreau cu cel mai adânc interes rezultatul soliei. Eu am văzut, că Dumnezeu era în vestirea timpului pentru 21 Martie 1843. Eu am văzut pe poporul lui Dumnezeu în așteptare veselă, dorind după Domnul lor. Păcătoșii erau pocăiți adică sfinți (M. I. 440, 435, 441, 390, III)

„Ici și colea se vedea câte o grupă de oameni vorbind pe șoptite, ca despre ceva important. Auzii pe unii zicând: „Vine cu adevărat? Când? Măine?” „Da, chiar mâine va veni, negreșit!” răspunse un altul. Deodată zării un inger, care se alăturase de mine ca să mă însoțească... îndrăsnii a întreba: Spune-mi, te rog, este adevărat, că vine Hristos chiar mâine?” „Da!” răspunse ingerul, „vine mâine!” Ah, ce bucuriei, zisei „eu la această asigurare”. „Adevărat

mare bucurie!” zise ingerul. Ușa casei se deschise și o femeie galbenă la față intră, aducând cu greu câteva lucruri. Ea puse totul pe masă, abia își luă timp pentru răsufletare, și apropiindu-se de pat, strigă bătând în palme: Bucurați-vă, bucurați-vă, copiii mâine vine Domnul!” Toți săriră în sus și îmbrățișară pe mama lor. Ei crezură îndată cuvintele rostite de dânsa cu atâta bucurie. Pe treptele unei case de rugăciune o mică grupă de oameni, strâns adunați la un loc și așteptând în rugă și tăcere arătarea zorilor dimineții de 21 Martie 1843, ziceau toți într'un glas: „Amin! Vino, Doamne Isuse!” (Semnele timpului IX N. 6 p. 90-93).

Țânțarul mai periculos ca tigru

S'ar părea că e un paradox, dar e un mare adevăr.

Cei ce cunosc din proprie experiență condițiile de viață în țările tropicale, vor recunoaște adevărul afirmației din titlul de mai sus. Guvernele țărilor tropicale sunt convinse de acest adevăr și încearcă să convingă și populațiile respective de necesitatea de a se apăra contra țânțarilor.

Astfel în Siam guvernul a afișat numeroase placate pe care sunt desemnate un tigr, și un țânțar de malarie, cu următoarea inscripție: „Țânțarii sunt de o mie de ori mai periculoși ca tigrii. În Siam tigrii sfășie pe an 50 de persoane, prin țânțari mor anual 50.000 de oameni”.

În România, s'a tipărit un afiș de propagandă pe care e desemnat un țăran slăbit și prăpădit, care se reazămă de o clăde de fân, înconjurat de un roi de țânțari, iar alături — un alt țăran sănătos și voinic, care a luat chinină, muncește liniștit ogorul său.

O țară, în care populația suferă de malarie e mai slabă economică ca o țară cu o populație sănătoasă. În Indiile engleze se constată peste 100 milioane de cazuri de malarie anual și s'a calculat că aceasta constituie pentru guvernul englez o pierdere de circa 60 milioane lire sterline.

Un scurt tratament cu chinină aduce populației țărilor malarice salvare. Metoda de mai înainte de a da timp de luni de zile chinină a fost abandonată, căci după un tratament cu o mică cantitate de chinină muncitorul își poate continua lucrul.

La acest tratament atât de recomandat de Comisia antimalarică a Ligii Națiunilor se dă timp de 5-7 zile o cantitate zilnică de 1-1,2 grame chinină, tratament care se repetă la o eventuală recedivă.

Ca profilaxie se recomandă o doză zilnică de 0,4 grame în tot timpul sezonului malariei.

PIERDUȚII

Două tabere sunt astăzi ce se luptă împreună:
De pierduți ce-și cântă cântul după mintea lor nebună,
Ce se lapadă de Domnul numai pentr'un blid de linte
Ne luând în seamă — bieți — ale lui povețe sfinte;

Și de drepti ce cu putere țin de-a domnului povață
Pe cărările Lui sfinte îndreptând a lor vieță;
Ce trăesc cu vrednicie pentru-a lui Isus mărire
Făcând ca să dobândească sufletului mântuire.

Cei pierduți nu pot să vada frumusețile'n cicoare
Pentru ei nu mai răsare peste bolți frumosul soare,
Sunt pierduți în agonia vremilor îmbătrânite
Condamnați sunt la osândă — biete suflete trudite —

În furtunile vieții prinși în suflul rătăcirii
Sunt târâți fără cruțare de pe drumul mântuirii
Îmbrăcați cu false haine de plăceri înșelătoare
Se'n călzesc fără rușine la a banului valoare

Aurul și diamante, bani — hârtie foșnitoare —
Este crezul care-l cântă în a vișului răcoare.
Cinstea pentru ei e ștearsă. Inima nu le tresaltă
Ca să-și vadă josphicia din a făr'delegii baltă.

Voi pierduți — unelte oarbe în a răului lucrare —
Ridicați privirea voastră spre a domnului altare!
Îndreptați a vostre fapte și cu dragoste arzândă
Vă rugați la Cel din ceruri să vă scape de osândă!

GOGU B. SÂNTIONEANU

Cum se ruga Sf. Francisc

Dragostea cea mare, care stăpâna ființa Sf. Francisc, se ridică în flăcări până la Dumnezeu prin rugăciune. Rugăciunea era canalul prin care se unea cu iubitul său.

Ceasuri întregi le petrecea rugându-se, încât vieța lui întreaga o putem numi o rugă neîncetată față de Dumnezeu. De aceea de voim să învățăm a ne ruga, să privim la Sf. Francisc, chipul desăvârșit al omului de rugăciune. Felul cum se ruga el, locul, timpul și dragostea peste măsură ce o arată în rugăciune, ne-o va arăta următoarele rânduri scrise de Celan, un tovarăș de a Sfântului.

— „Om cu totul ceresc, Sf. Francisc, trăia în vieța harului, în lumea îngerilor, de care îl despărția numai zidul trupului. Sufletul său însetat după Hristos, se deda la rugăciune, nu numai cu inima dar și cu trupul.

Pentru el nu era timp în care să nu se roage. Neconținut se ruga retras de lume. Când nevoile predicățiunii îl împingeau să iasă la fețe de oameni, se reculegea în sine făcându-și din sufletul său lăcaș de închinare. Lumea îi părea atunci nebunie, căci hrănindu-se totdeauna cu nutrimânt ceresc, bucuriile lumii nu mai băteau la inima lui. Dacă îl vizita Domnul, pe când se afla în mijlocul mulțimilor, se ascundea sub o pelerină, sau acoperea fața cu mâna, ca să fie cât mai izolat de zgomotul lumii.

Totdeauna însă căuta să nu fie văzut de oameni, locul unde îi plăcea să se retragă mai mult era întunecatul codrului și singurătatea. Acolo unde gemetele rugilor ferbinți cu freământul frunzelor, uda pământul cu lacrimi și-și bătea puternic pieptul de răsuna codrul Acolo vorbea cu Dumnezeu, răspundea Judecătorului veșnic, se întreținea cu iubitul său Isus, acolo se înveselea de veselia cerească și aducea jertfă lui Dumnezeu din fiecare fir al inimii sale, încât vieța lui era o neconținută rugă, plăcută în ochii Celui Prea Înalt.“ (Il. Celan c. 71)

Privind la modelul pe care trebuie să-l urmărim, avem ce învăța. Ruga noastră mai totdeauna e rece, plină de plictiseală, pe când ar trebui să ardă de dragoste și să clocotească de iubire către Dumnezeu. Locul rugăciunii noastre e plin de zgomot, pe când ar trebui să căutăm locul cel mai liniștit căci „Dumnezeu e în singurătate. Noi ne rugăm puțin și îndată obosim, pe când vieța întreagă a noastră ar trebui să fie

o rugă nesfârșită. „Rugați-vă neconținut, ca să nu cădeți în ispită“.

Nu vom fi ispitiți, dacă vom călca pe căile bătute de Părintele nostru, Sf. Francisc, pentru care, rugăciunea i-a fost hrană zilnică

O bună rugăciune e în stare să ne croiască o viață creștinească nepătată și să ne facă pildă de terțiar franciscan.

Pr. E.B.

Hazuri

INTRE MINCINOȘI

— Eu am văzut odată un mort, al cărui coșciug era pus pe trei care.

— Eu am văzut un coșciug și mai mare: un capăt era aici iar celălalt nici nu se vedea.

— Nu mai spune și ce era în el?

— Marea Moartă.

FRICA

Lăptăreasa către bărbatul ei: — Ia uită-te, bărbate, câinele ăsta vine după mine din oraș.

— Gonește-l nevastă că te pomenești că e vru'un câine polișist și vede că punem apă în lapte.

NOTĂ BUNĂ

— Tăticule, domnul profesor mi-a dat astăzi o notă bună.

— De ce?

— Am spus că epurele are trei picioare.

— Și pentru prostia asta ți-a dat o notă bună.

— Da! Ceilalți elevi spuneau că are numai două.

INSURĂTOARE DIN DRAGOSTE

— Am auzit că tu te-ai însurat cu o femeie pentru averea ei.

— Nu dragă, m'am însurat din dragoste.

— Nu glumești?

— La început îmi era așa de dragă de-mi venea s'o mănânc

— Și acum?

— Îmi pare rău că n'am mâncat-o.

ȘI PROȘTI SUNT OAMENI

— Fii bun, domnule notareș, spune-mi oare și proștii sunt oameni?

— Negreșit bade! Și proștii sunt oamenii, ca mine și ca dumneata...

Ș T I R I

DIN ȚARA

Direcțiunea generală a căilor ferate a aprobat ca la cererea călătorilor, casierii de bilete din stațiile C. F. R. să poată elibera bilete și pentru o stație unde trenul cu care călătorește nu oprește. În acest caz, călătorii trebuie să coboare într'o stație de unde pot lua un alt tren, care oprește la stația înscrisă pe bilet. În cazul, când acești călători, călătoresc cu un tren care nu oprește la stația lor de destinație și ei se duc cu o stație mai departe, vor fi amendați. Deci fiecare călător trebuie să se informeze precis despre mersul trenurilor.

Academia Română va acorda în anul viitor, 1939 un premiu, numit „Premiul de virtute Mavroyeni în București“. Valoarea premiului este de 100.000 lei și va fi dat, fără deosebire de rasă s'au de religie, unei persoane s'au unei familii cinstită sărace, care-și câștigă traiul prin muncă grea și care a făcut fapte mari de jertfă, fie către aproapele, fie către societate. Această persoană s'au familie trebuie să locuiască în București s'au în comunele suburbane

DIN STRĂINĂTATE

Spania

Pe frontul spaniol trupele naționaliste înaintază cu repeziune, întâlnind slabe rezistențe din partea republicanilor, doar la sud de Castellon au întâlnit o rezistență mai serioasă. După ce au trecut râul Miases în dreptul localității Almozosa, au fost puternici contra-atacați la Burriana.

În sectorul Puebla de Valverde, Naționaliștii au înaintat cu mult în ultimul timp.

Dacă cele ce se petrec în această țară, care este leagănul sângelui, vor merge tot așa; sfârșitul este aproape și gloria crucei va fi sărbătorită încă odată.

Palestina

În această țară în ultimul timp, arabii nu se astâmpără. Nemulțumiți, adunați în bande fac câte o trăsnae, pe urma căreia se alege numai moarte de

om și pagube însemnate.

Mai zilele trecute o bandă de aceasta compusă din vreo 200 de arabi, au distrus zidul înconjurător a orașului Safad, care este în construcție.

Poliția înștiințată vine la fața locului și se produse o ciocnire între acestea și rebeli, de pe urma căreia au căzut morți și răniți mai mulți arabi. Dintre poliști doar doi au fost ușor răniți.

După puțin timp liniștea a fost restabilită.

A apărut revista

„TOT“

organul „Institutului românesc de documentare“ de sub conducerea d-lui Th. Iorga.

Revista este consacrată exclusiv problemelor de documentare. Ea e trimisă gratuit, la cerere, oricărui intelectual. Adresa „TOT“ București I. Str. Sf. Constantin No. 24, tel. 3.16-15.

50 Lei

trimiși prin mandat postal sau în mărci poștale, în plus, la adresa de mai jos, — vă dispensează de o greșală care vă poate fi fatală și vă cruță oboseala deplasării.

Pentru această sumă neînsemnată puteți avea în 24 ore dela primirea ei, un răspuns precis și complet la orice întrebare.

„TOT“

Institut românesc de documentare
București I. Str. Sf. Cons., 24,
Tel. 3-16-15

Școala de menaj „Sf. Tereza“

— Cluj, Str. Avram Iancu 58 —

AVIZ

În clasa I a Școlii de Menaj „Sf. Tereza“, se primesc elevi cari au terminat cl. IV-a primară, fără examen de admitere; în cl. II-a elevi cu 6 clase primare; în cl. III-a elevi cu 7 clase pe lângă un examen de diferență la materiile: L. Română, L. franceză, și matematică.

Școala e ridicată la rangul de „Liceu menajier“ cu 8 clase —

Informațiuni se dau zilnic la Direcțiunea școlii.

Cluj 16 Iunie 1938

POȘTA GAZETEI

Am primit și chităm cu mulțumire următoarele abonamente sosite până la 23 Iunie 1938.

Din Cluj dela: Ciociu Ioan 200 lei, Al. Aciu 125 lei, Moldovan Alexandru 100 lei și Radu Elisabeta 50 lei.

Din Provincie, dela: Dr. E. Bianu — București 500 lei, Condiț Lie — Daia română 125 lei, Bărăbaș Ilie — Gelații-Bistriții 100 lei, și Cigi Maria — Bocșa 60 lei.

Cherdiș Ioan — Luduș, 44 lei pentru „Calea Crucii“.

Citiți plătiți și răspândiți
„VIEȚA CREȘTINĂ“

TIP. „VIEȚA CREȘTINĂ“ CLUJ

Hotel creștinesc la Cluj

În centrul Clujului (Str. Măloasă, lângă Calea Regele Ferdinand) s'a deschis

HOTEL „PARC“

prevăzut cu cel mai avansat confort modern, având calorifer, apă caldă, baie, telefon, etc. Pe lângă avantajile confortului și a prețurilor moderate, HOTELUL „PARC“ se mai recomandă, în deosebi și prin nivelul și prestigiul său moral, oferind creștinilor și mai ales preoților cari vizitează Clujul, toate garanțiile unui oămin familiar creștinesc.

Proprietarul său, român, Dl. IOAN CIOCIU, fiu credincios al Bisericii noastre, are considerațiuni deosebite, față de preoțime.